

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/58/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116214838
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1116214838.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v spore žalobcu: Ing. S. X., J. XX.XX.XXXX, Y. G. Z. XX, XXX XX G., zastúpený: JUDr. Štefan Jurčo, PhD., advokát, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 36 099 473, proti žalovanému: Invia.sk, s.r.o., so sídlom Dunajská 4, 811 08 Bratislava, IČO: 35 884 797, zastúpený: JUDr. Milada Koukalová, advokátka, s.r.o., so sídlom Špitálska 10, 811 08 Bratislava, IČO: 53 351 681, o zaplatenie 729 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.11.2018, č.k. 9C/92/2016-60, jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 42 eur zastavil, sa o d m i e t a.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa v napadnutej zamietajúcej časti p o t v r d z u j e.

III. Žalovanému sa voči žalobcovi p r i z n á v a nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 15.11.2018, č.k. 9C/92/2016-60 súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 42 eur zastavil (výrok I.), vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (výrok II.) a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 144, § 145 ods. 1 až 3, § 146 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ust. § 652 ods. 1 až 5 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ust. § 741i ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný ako obchodný zástupca uzatvoril dňa 01.01.2015 s cestovnou kanceláriou TUT TOUR, a.s. (pôvodne AZUR REIZEN Slovakia, a.s.) ako zastúpeným Zmluvu o obchodnom zastúpení podľa ust. § 652 Obchodného zákonníka, predmetom ktorej bol záväzok obchodného zástupcu ponúkať a predávať zájazdy na území SR za províziu v mene zastúpeného a záväzok zastúpeného za činnosť obchodného zástupcu zaplatiť obchodnému zástupcovi províziu. Z Prílohy č. 4 k Zmluve o obchodnom zastúpení súd prvej inštancie zistil, že dňa 01.01.2015 splnomocnila cestovná kancelária AZUR REIZEN Slovakia a.s. žalovaného v jeho mene uzatvárať s klientmi zmluvy o obstaraní zájazdov, vydávať potvrdenia o zájazdoch, prijímať finančné plnenia zo zmlúv o obstaraní zájazdov a poukazovať úhrady za služby na účet splnomocniteľa, zasielať výzvy/upomienky, prípadne podnikať ďalšie kroky s vedomím splnomocniteľa v prípade nedodržania povinností zo strany klienta vyplývajúcich z obchodných

podmienok splnomocniteľa. Žalovaný uzatvoril dňa 04.11.2015 Zmluvu o zájazde č. XXXXXXXX (ďalej len „Zmluva o zájazde“) ako obchodný zástupca v mene a na účet cestovnej kancelárie TUT TOUR, a.s. (pôvodne AZUR REIZEN Slovakia a.s.), z čoho súd prvej inštancie vyvodil, že žalovaný nemôže zodpovedať za porušenie povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o zájazde cestovnou kanceláriou, ktorá bola zmluvnou stranou ako organizátor zájazdu. Súd prvej inštancie dôvodiac nedostatkom pasívnej vecnej legitímácie žalovaného žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 ods. 1 a § 262 CSP podľa úspechu v konaní a plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol, že žalobou sa domáhal voči žalovanému vrátenia ním zaplatenej zálohy vo výške 50 % za cestovný zájazd do letoviska Hurghada v Egypte v termíne od 28.05.2016 do 08.06.2016 v celkovej cene 1.374 eur pre dve osoby, ktorú riadne a na výzvu žalovaného uhradil dňa 05.11.2015 v sume 687 eur spolu s poistným v sume 42 eur. Uviedol, že bol subjektom záväzkového vzťahu založeného medzi účastníkmi konania titulom zmluvy o zájazde a nie napr. zmluvy o obstaraní zájazdu uzavretej podľa ust. § 741a Občianskeho zákonníka. S poukazom na ust. § 6 zákona č. 281/2001 Z. z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr a o zmene a doplnení Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o zájazdoch“) a ust. § 52 až § 60 a § 741a až 741k Občianskeho zákonníka považuje žalobca zmluvu o zájazde za spotrebiteľskú zmluvu, ktorú nie je cestovná agentúra (provízny predajca) oprávnená uzatvoriť vo svojom mene, ale iba v mene cestovnej kancelárie. Žalobca namietal, že nemožno opomenúť právnu úpravu zodpovednosti za škodu spôsobenú cestovnou kanceláriou, ktorej sa môže zbaviť len z dôvodov výslovne uvedených v ust. § 741j Občianskeho zákonníka a skutočnosť, že nedošlo k riadnemu odstúpeniu od zmluvy o obstaraní zájazdu v súlade s ust. § 741g Občianskeho zákonníka nemá vplyv na existenciu zodpovednosti za škodu, ktorú objednávateľ (spotrebiteľ) svojím konaním nijako nezavinil. S poukazom na postavenie spotrebiteľa a charakter spotrebiteľských zmlúv, zákon zakotvuje osobitné pravidlá ochrany spotrebiteľa pri kúpe zájazdu vrátane požiadaviek, ktoré kladie priamo na cestovné kancelárie pri predaji zájazdu, náležitostí zmluvy, spôsobu reklamácie zájazdov atď. Pokiaľ ide o právny vzťah medzi cestovnou kanceláriou a jej províznym predajcom, ktorého zmluvne poverila na sprostredkovanie zájazdov, nemožno od spotrebiteľa spravodlivo požadovať, aby znášal právne následky vyplývajúce z právneho vzťahu medzi cestovnou kanceláriou a jej províznym predajcom. V tejto súvislosti odvolateľ poukázal na právny názor obsiahnutý v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „NS SR“) z 13. augusta 2015, sp. zn. 3Cdo 488/2015. Podľa názoru odvolateľa pri zrušení zájazdu všeobecné súdy odvodzujú základ pre možnosť uplatnenia bezdôvodného obohatenia - predpokladateľne odpadnutie dôvodu plnenia. Jedná sa o rozhodujúcu časť argumentácie všeobecných súdov, ktorú tieto odvodzujú od ust. § 3 ods. 2 písm. d) Zákona o zájazdoch, v zmysle ktorého súdy bez ďalšieho prijali záver, že provízny predajca (cestovná agentúra) je automaticky a bez udelenia osobitého splnomocnenia z jeho strany oprávnený konať za inú cestovnú kanceláriu. Cit. zákon nebuduje zákonné splnomocnenie, podľa ktorého cestovná kancelária uzatvára zmluvu v mene inej cestovnej kancelárie, ale jasne uvádza, že cestovná kancelária musí uzatvoriť zmluvu v mene zastupovanej cestovnej kancelárie, čo si nemožno zamieňať so zákonným oprávnením na konanie v mene iného. Konajúce súdy opakovane potvrdzujú oprávnenie provízneho predajcu (cestovnej agentúry) konať v mene a na účet inej cestovnej kancelárie bez splnomocnenia, keď takéto oprávnenie vyplýva z ust. § 3 ods. 2 písm. d) Zákona o zájazdoch, a v rámci svojich záverov sa snažia prezentovať akúsi novú formu bezdôvodného obohatenia, ktorá však vonkoncom odporuje podstate tohto inštitútu. V súvislosti s predmetným právnym názorom odvolateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18.03.2015, sp. zn. 2Co/735/2014-82. Upriamil pozornosť na nedobromyseľnosť žalovaného, ktorý si cestou zápočtov a iných ekonomických nástrojov kompenzoval svoje straty na úkor žalobcu ako objednávateľa zájazdu, pričom takáto aktivita nepožíva zákonnú ochranu a nasvedčuje jeho plnej procesnej legitímite v danom spore. Dôvodiac uvedeným bol žalobca toho názoru, že súd prvej inštancie na podklade dôkazov vykonaných v konaní mal za dostatočne preukázané splnenie podmienok na vyhovie žalobe voči žalovanému a jeho pasívnej legitímácie v spore. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania podľa ust. § 261 ods. 1 CSP v nadväznosti na ust. § 262 ods. 2 CSP.

4. Žalobca sa na výzvu súdu vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 29.05.2019 v plnom rozsahu stotožnil so závermi prvoinštančného súdu uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktorý žalobu zamietol z dôvodu absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Vo vzťahu k zodpovednosti za porušenie povinností vyplývajúcich zo Zmluvy o zájazde cestovnou kanceláriou uviedol, že vystupoval ako obchodný zástupca cestovnej kancelárie a uskutočňoval voči žalobcovi úkony v medziach udeleného plnomocenstva cestovnou kanceláriou. Zmluvu o zájazde uzatvoril ako obchodný zástupca v mene a na účet cestovnej kancelárie a žiadne finančné prostriedky uhradené žalobcom sa u neho nenachádzajú, poukazujúc zároveň na to, že zálohu za zájazd prijatú od žalobcu uhradil na účet cestovnej kancelárie dňa 06.11.2015 a doplatok spolu s cestovným poistením vrátil žalobcovi dňa 27.05.2016. Pokiaľ išlo o Zmluvu o zájazde, žalobca ju uzatvoril s cestovnou kanceláriou, a to prostredníctvom žalovaného ako obchodného zástupcu, v mene a na účet cestovnej kancelárie v súlade s ust. § 741a až 741k Občianskeho zákonníka ako aj Zákona o zájazdoch. Skutočnosť, že žalobca uhradil zálohu a doplatok za zájazd, vrátane cestovného poistenia na účet žalovaného, nezakladá právny vzťah medzi nimi. Tvrdil, že zodpovednosť je na strane cestovnej kancelárie, ktorá zájazd organizovala, a to bez ohľadu na obsah práv a povinností vyplývajúcich pre cestovnú kanceláriu a žalovaného z ich obchodného zmluvného vzťahu. Aj zo zákonnej úpravy zodpovednosti za škodu jasne vyplývajú podmienky zodpovednosti za škodu spôsobenú cestovnou kanceláriou, ako aj možnosti zbavenia sa tejto zodpovednosti. Cestovná agentúra svoje povinnosti vo vzťahu k žalobcovi ani k cestovnej kancelárii neporušila a nemôže preberať zodpovednosť za škodu spôsobenú cestovnou kanceláriou. Aj s poukazom na to, že žalobca je spotrebiteľ, teda slabšia zmluvná strana, nemôže si podľa názoru žalovaného uplatňovať svoje práva voči subjektu, ktorý za škodu nezodpovedá. Navyše uviedol, že žalobcovi nič nebránilo, aby žaloval priamo cestovnú kanceláriu, s ktorou uzatvoril Zmluvu o zájazde. Súhlasil, že Zmluva o zájazde je v súlade s ust. § 6 Zákona o zájazdoch spotrebiteľskou zmluvou, nie je však pravdou, že informácie o zájazde neboli žalobcovi poskytnuté a neboli súčasťou Zmluvy o zájazde. V tejto súvislosti žalovaný tvrdil, že Zmluvou o zájazde, prostredníctvom ktorej si žalobca zakúpil zájazd organizovaný cestovnou kanceláriou, súhlasil s obchodnými podmienkami usporiadateľa zájazdu ako aj spoločnosti Invia.sk ako predajcu. Obchodné podmienky boli žalobcovi odovzdané a o ich obsahu bol detailne informovaný, pričom obchodné podmienky boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o zájazde. Vo vyjadrení žalovaný opakovane zdôraznil, že dodávateľom služieb spotrebiteľovi v zmysle spotrebiteľskej zmluvy bola cestovná kancelária a nie žalovaný. Poukazujúc na tvrdenia žalobcu uviedol, že od objednávateľa zájazdu nemožno spravodlivo požadovať, aby znášal právne následky vyplývajúce z právneho vzťahu medzi cestovnou kanceláriou a jej províznym predajcom, ktorého zmluvne poverila na sprostredkovanie zájazdov a vzniknutá situácia nemá žiadny súvis s právnym vzťahom medzi cestovnou kanceláriou a jej províznym predajcom. Skutočnosť, že cestovná kancelária porušila svoje povinnosti usporiadateľa zájazdu, nemá súvis s obchodným vzťahom medzi cestovnou kanceláriou a žalovaným. Citoval ust. § 741i Občianskeho zákonníka a stotožnil sa s ust. § 3 ods. 2 písm. d) Zákona o zájazdoch, na ktoré poukazoval aj žalobca, ktoré však potvrdzuje zodpovednosť cestovnej kancelárie. Žalovaný uviedol, že nerozumie, na aké zápočty a iné ekonomické nástroje žalobca poukazoval, dôvodiac tým, že žiadne neboli zo strany žalovaného vykonané, resp. použité. Potvrdil, že zinkasoval zálohu za zájazd, ale uhradil ju prevodom cestovnej kancelárii. Rovnako zinkasoval aj doplatok za zájazd, ktorý žalobcovi spolu s nevyužitým poistným vrátil. Záverom akcentoval, že nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami z platieb realizovaných žalobcom, nebol zmluvnou stranou Zmluvy o zájazde, pretože mal postavenie obchodného zástupcu, konal v mene a na účet zastúpeného, uzatvoril Zmluvu o zájazde v mene cestovnej kancelárie a ako cestovná agentúra neporušil žiadne povinnosti vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi a opätovne namietal svoju pasívnu vecnú legitímáciu v spore. Žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku zamietol a napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného zo dňa 14.10.2019 zotrval na podanom odvolaní a písomných vyjadreniach v konaní a uviedol, že vstupoval do právneho vzťahu so žalovaným s vedomím, že žalovaný je bonitnou a solventnou cestovnou kanceláriou, ktorá mu vo vlastnom mene a na vlastný účet predávala ponúkaný zájazd. Poukázal na snahu žalovaného presvedčiť súd o tom, že ako sprostredkovateľ zájazdu nenesie na vzniknutej situácii žiadnu zodpovednosť a že za všetko zodpovedá CK TUT TOUR, a.s. (predtým AZUR REIZEN Slovakia, a.s.), ktorej zájazdy žalovaný predával. Žalobca však vstupoval do právneho vzťahu so žalovaným, s ním podpisoval aj Zmluvu o zájazde a na jeho účet platil všetky finančné prostriedky. Vo vzťahu k uplatnenému nároku poukázal na skutočnosť, že jednotlivé parciálne oprávnenia závisia od charakteru či rozsahu porušenej zmluvnej (resp. zákonnej) povinnosti, eventuálne od časového okamihu, kedy dôjde k porušeniu záväzku. Za významný prvok považoval rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít kladúcu zvýšené nároky

na cestovné kancelárie, obstarávateľov zájazdov, ako aj sprostredkovateľov zájazdu, a to prioritne na presné a jasné formulácie jednotlivých zmluvných ustanovení tak, aby tieto nepripúšťali rôzne formy interpretácie. Pokladal za povinnosť v zmluvnej dokumentácii okrem iného presne a jasne vyšpecifikovať, čo tvorí obsah poskytovanej služby, kým táto služba bude poskytovaná, kto vystupuje v zmluve o obstaraní zájazdu a v akom postavení, kto zodpovedá za porušenie zmluvných podmienok a dojednaní atď. Uvedením zavádzajúcich, nepravdivých údajov o podmienkach zájazdu naplnilo takéto konanie znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, a to nekalej obchodnej praxe, čím došlo podľa jeho názoru k porušeniu viacerých povinností obstarávateľa zájazdu definovaných v zákone č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“). Poukázal na ust. § 2 písm. u) Zákona o ochrane spotrebiteľa a povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, ktorú možno rozumne očakávať od predávajúceho pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi a ktorá zodpovedá čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v oblasti jeho činnosti a citoval ust. § 4 ods. 1 písm. h), § 5 ods. 1 a § 7 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na právo spotrebiteľov požadovať aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré vyplýva predovšetkým zo smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/2302 zo dňa 25. novembra 2015 o balíkoch cestovných služieb a spojených cestovných službách, ktorou sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 a smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/83/EÚ a ktorou sa zrušuje smernica Rady 90/314/EHS (ďalej len „Smernica“) citujúc čl. 34 Smernice. Zároveň v tejto súvislosti zdôraznil, že v zmysle čl. 14 Smernice je organizátor zájazdu povinný poskytnúť spotrebiteľom primeranú náhradu všetkých škôd, ktoré utrpeli v dôsledku nesúladu so zmluvou, a to bez zbytočného odkladu. Upriamil pozornosť aj na zákon č. 170/2018 Z. z. o zájazdoch, spojených službách cestovného ruchu, niektorých podmienkach podnikania v cestovnom ruchu a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinný odo dňa 01.01.2019, ktorý je implementáciou spomínanej Smernice a ust. § 23 ods. 1 predmetného zákona, ktorý ustanovuje právo na primeranú náhradu majetkovej škody a tiež právo na primeranú nemajetkovú ujmu. Dôvodil porušením povinností obstarávateľa zájazdu vyplývajúce zo Zmluvy o zájazde a zo Zákona o ochrane spotrebiteľa nezabezpečením poskytovania služieb cestovného ruchu spôsobom, ktorý by umožnil ich riadne použitie, klamaním žalobcu ako spotrebiteľa, uvedením nepresných, nejasných a dvojzmyselných údajov o nákupných podmienkach poskytovanej služby a nedodržaním zákazu nekalej obchodnej praxe. Navyše uviedol, že nedodržaním dobromyseľnosti a odbornej starostlivosti došlo zo strany predávajúceho k značnému ovplyvneniu žalobcu, ako spotrebiteľa v procese rozhodovania pri kúpe zájazdu, eventuálne pri samotnej účasti na ňom. Deklaroval ovplyvnenie jeho ekonomického správania a následného kvalifikovaného rozhodnutia z dôvodu okolností, ktoré mu neboli zo strany žalovaného úplne a pravdivo odprezentované. Neposkytnutie dostatočných informácií o ponúkanej službe, resp. informácií zodpovedajúcich realite zapríčinilo, že urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak pri znalosti všetkých relevantných faktov neurobil. Upozornil na zápis v obchodnom registri žalovaného, že žalovaný prevádzkuje cestovnú agentúru a na sprostredkovanie je oprávnený iba v rozsahu voľnej živosti, pričom prevádzkovanie cestovnej agentúry je obsahom viazanej živnosti. Mal za to, že rozdiel medzi cestovnou kanceláriou a cestovnou agentúrou tkvie v tom, že cestovná kancelária môže poskytovať kombináciu služieb (ubytovanie, stravovanie, doprava, sprievodca, atď.) a cestovná agentúra ponúka len jednu službu (napríklad ubytovanie). Na prevádzkovanie viazanej živnosti musí záujemca o podnikanie získať osvedčenie o živnostenskom oprávnení, splniť všeobecné a osobitné podmienky prevádzkovania živnosti a uhradiť správny poplatok. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že sprostredkovanie zájazdov iných cestovných kancelárií nemôže spadať pod sprostredkovanie v rozsahu voľnej živosti. Pripomenul tvrdenia žalovaného, podľa ktorých v roku 2016 už so svojim bývalým zmluvným partnerom CK TUT TOUR, a.s., pred tým AZUR REIZEN Slovakia, a.s., novú zmluvu nepodpisal. Avšak napriek tejto skutočnosti žalovaný v máji 2016 od žalobcu vyinkasoval doplatok a sumu poistného v plnej výške. Pokiaľ žalovaný nemal platnú zmluvu s týmto obchodným partnerom, ktorý nebol naviac poistený proti insolventnosti a úpadku, ako to žalovaný tvrdil vo svojom vyjadrení, žalobca mal za to, že týmto potvrdil konanie v rozpore s bona fide pri obstaraní zájazdu. Vo vzťahu k represívnej a preventívnej úlohe, ktorú by napadnutý rozsudok mal taktiež plniť poukázal na Rozsudok Mestského súdu v Prahe z 16. novembra 2004, sp. zn. 10 Ca 250/2003. Záverom dôvodil tým, že zákonodarca ako aj únijský normotvorca priznávajú v tejto súvislosti spotrebiteľom relatívne široký diapazón procesných nástrojov garantujúcich im nápravu porušených subjektívnych práv a s ohľadom na aktuálny prospotrebitel'ský trend, razený súdnou praxou by sa nemali uspokojiť s flagrantným porušovaním zmluvných povinností žalovaným, a preto podal aj odvolanie voči napadnutému rozsudku.

6. K vyjadreniu žalobcu podal písomné vyjadrenie dňa 02.03.2020 žalovaný, v ktorom sa pridržiava svojich doterajších písomných a ústnych vyjadrení. Za nedôvodnú považoval námietku žalobcu, že žalovaný ako sprostredkovateľ zájazdu porušil svoje povinnosti vo vzťahu k spotrebiteľovi na jasné a presné formulácie jednotlivých zmluvných ustanovení tak, aby neprípúšťali rôzne formy interpretácie. Poukázal na to, že žalobca ho navštívil s cieľom zakúpiť si zájazd, pričom ponúkol žalobcovi, ako aj iným klientom, zájazdy rôznych cestovných kancelárií, v čom reálne spočíva jeho podnikanie, preto je len obtiažne domnievať sa, že ho žalobca považoval za cestovnú kanceláriu. Uviedol, že jeho klienti sú upovedomení o tom, že objednávka zájazdu musí byť potvrdená organizátorom zájazdu - cestovnou kanceláriou, ktorá skutočnosť je výslovne uvedená v záhlaví Zmluvy o zájazde, ako aj v jej spodnej časti. Žalobcovi boli predložené všeobecné obchodné podmienky usporiadateľa zájazdu, t.j. cestovnej kancelárie a žalobca súhlasil s ich obsahom. Prijatie dohodnutej ceny zájazdu od žalobcu nezakladá právny vzťah medzi ním a žalobcom poukazujúc na to, že zálohu prijal ako zástupca cestovnej kancelárie. Poukázal na Zmluvu o zájazde obsahujúcu v úvode prehľadné označenie zmluvných strán, teda kto vystupuje v Zmluve o zájazde a v akom postavení, t.j. cestovná kancelária (poriadateľ zájazdu) zastúpená cestovnou agentúrou (predajca), objednávateľ zájazdu (žalobca), ďalej informácie o obsahu poskytovanej služby, t.j. kým bude služba poskytovaná a kto zodpovedá za porušenie zmluvných podmienok sú uvedené v ďalšej časti Zmluvy o zájazde a najmä vo všeobecných obchodných podmienkach usporiadateľa a predajcu, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť Zmluvy o zájazde. Zaujal názor, že žalobca nekonkretizoval, kde mali byť uvedené zavádzajúce a nepravdivé údaje o podmienkach zájazdu a že sa v žiadnom prípade nedopustil nekalej obchodnej praktiky a ani iného porušenia povinností vo vzťahu k spotrebiteľovi. Nemal možnosť ovplyvniť zabezpečenie poskytnutia služieb cestovného ruchu riadnym spôsobom a z jeho strany neprišlo ku klamaniu žalobcu ako spotrebiteľa, prípadne k uvedeniu nepresných, nejasných či dvojzmyselných údajov o nákupných podmienkach. Žalobca nekonkretizoval, čím mal žalovaný porušiť dobromyseľnosť a odbornú starostlivosť vo vzťahu ku žalobcovi, neuviedol ani aké skutočnosti mali byť neúplne a nepravdivo odprezentované, čo malo spôsobiť ovplyvnenie ekonomického správania a rozhodnutia žalobcu. Ďalej žalovaný uviedol, že mu nie je zrejmé, znalosť akých relevantných faktov by zmenila rozhodnutie žalobcu zakúpiť si zájazd, nakoľko v čase jeho obstarania (november 2015) cestovná kancelária riadne fungovala a predaj zájazdov ňou organizovaných bol každodenný. Skutočnosť, že žalovaný ako sprostredkovateľ zájazdu nenesie na vzniknutej situácii žiadnu zodpovednosť a za všetko zodpovedá cestovná kancelária, ktorej zájazdy predával, vyplýva priamo z ust. § 741i Občianskeho zákonníka a ust. § 3 ods. 2 písm. d) Zákona o zájazdoch a poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj len „ÚS SR“) zo dňa 07.07.2016, sp. zn. I. ÚS 75/2016 podľa ktorého zmluvným partnerom spotrebiteľa (objednávateľa) v zmluve o zájazde je cestovná kancelária ako organizátor zájazdu, nie cestovná agentúra (provízny predajca) a zodpovednostný vzťah preto existuje medzi cestovnou kanceláriou a objednávateľom. Povinnosť organizátora zájazdu poskytnúť spotrebiteľom primeranú náhradu všetkých škôd, ktoré utrpeli v dôsledku nesúladu so zmluvou bez zbytočného odkladu vyplýva z čl. 14 Smernice a zákona č. 170/2018 Z.z. o zájazdoch, nie je preto zrejmé, z akého dôvodu sa žalobca so svojimi nárokmi neobrátil na samotného organizátora zájazdu, ktorý by bol v tomto súdnom konaní pasívne legitimovaný. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu ohľadom jeho predmetu podnikania uviedol, že podnikanie vykonáva na základe živnostenského oprávnenia viazanej živnosti - prevádzkovanie cestovnej agentúry, s poukazom na ust. § 4 ods. 1 a § 3 ods. 2 Zákona o zájazdoch. Ozrejmil, že pokiaľ od žalobcu vyinkasoval v máji 2016 doplatok za zájazd za situácie, že neuzavrel novú obchodnú zmluvu, nejde o žiadne nekalosúťažné konanie, túto sumu žalobcovi vrátil a v momente uzatvorenia Zmluvy o zájazde a zinkasovania zálohy za zájazd (v novembri 2015) neexistovalo zo strany žalovaného ani podozrenie, akým smerom sa bude postavenie cestovnej kancelárie v roku 2016 uberať. Záverom uviedol, že žalobca sa bez právneho dôvodu odvoláva na široký diapazón procesných nástrojov garantujúcich nápravu porušených subjektívnych práv spotrebiteľov a aktuálny spotrebiteľský trend v súdnej praxi, nakoľko žiadnym relevantným spôsobom svoj nárok voči nemu nepreukázal. Žalovaný ako cestovná agentúra neporušil žiadne povinnosti vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi a opakovane namieta svoju pasívnu vecnú legitimáciu v spore.

7. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu vo vzťahu k výroku, ktorým súd prvej inštancie konanie čiastočne zastavil, je potrebné odmietnuť a v zostávajúcej časti odvolanie nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal

dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

8. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), sa po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi vzťahujúcimi sa k odvolaniu napadnutému rozsudku, súd prvej inštancie dostatočne zodpovedal na nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o týchto nárokoch podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vypořiadal i s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie vzťahujúcimi sa k prijatým výrokom. Z uvedeného dôvodu využíva v tejto časti možnosť danú mu ust. § 387 ods. 2 CSP v odôvodnení sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia. Pre doplnenie rozhodnutia a v záujme vypořiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd uvádza nasledovné.

9. Podľa ust. § 386 písm. b) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

10. Z dôvodu, že žalobca odvolaním napadol rozsudok v celom rozsahu, vo vzťahu k napadnutému výroku I., ktorým bolo súdom prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 42 eur zastavené, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je potrebné v tejto časti odmietnuť, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou.

11. Subjektívna stránka prípustnosti odvolania sa viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvého stupňa bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania (uznesenie NS SR z 12. novembra 2012, sp. zn. 3 Cdo 240/2012).

12. Odvolací súd konštatuje, že posúdenie skutočnosti, či bolo rozhodnutie vydané v neprospech strany, ktorá podala odvolanie, závisí od toho, či jej bola spôsobená ujma na jej právach, ktorá musí objektívne existovať, t.j. zmenou alebo zrušením napadnutého rozhodnutia sa môže dosiahnuť náprava tejto ujmy a zlepšiť sa postavenie strany v spore (odvolateľa). V danom prípade, keď odvolateľ napadol rozsudok v celom rozsahu, t.j. aj vo výroku I., ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 42 eur zastavené z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom, nemožno vyvodiť, že zrušením tohto výroku sa zlepšiť postavenie žalobcu. Následne možno konštatovať, že napadnutý výrok I. nebol vydaný v neprospech žalobcu, t.j. odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou. Na základe uvedeného odvolací súd podľa ust. § 386 písm. b) CSP odmietol odvolanie žalobcu proti výroku I. napadnutého rozsudku o čiastočnom zastavení konania.

13. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 729 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % od 08.11.2015 do zaplatenia a náhradu trov konania na tom právnom a skutkovom základe, že Zmluvou o zájazde si objednal u žalovaného cestovný zájazd do letoviska Hurghada v Egypte v termíne od 28.05.2016 do 08.06.2016 s celkovou cenou zájazdu v sume 1.374 eur pre dve osoby. V ten istý deň obdržal elektronickou poštou od žalovaného informácie k zájazdu a pokyny k platbe, kde ho žalovaný vyzval na úhradu 50 % z ceny zájazdu v sume 687 eur a poistenie v sume 42 eur v termíne najneskôr do 05.11.2015, ktoré žalobca v tento deň uhradil (spolu sumu 729 eur) bankovým prevodom na účet žalovaného. Dňa 09.05.2016 prijal žalobca od žalovaného oznámenie, že na základe nízkej obsadenosti, CK SUNFLOWER TOURS a AZUR REIZEN Slovakia, a.s., prostredníctvom ktorých sa mal zájazd realizovať, boli nútení zrušiť lety do Hurghady za mesiac máj 2016 s tým, že pokiaľ si nevyberie alternatívne ponúkaný zájazd, bude mu umožnené bezplatné storno zájazdu. V súvislosti s uvedeným zaslal žalovanému dňa 16.05.2016 žiadosť o storno zájazdu. Žalovaný mu vyplatil sumu nevrátil a namiesto toho mu doručil list zo dňa 23.05.2016, z ktorého vyplýva, že peniaze ďalej poukázal CK AZUR REIZEN, ktorej zájazdy v rámci obchodnej spolupráce v

roku 2015 predával. V liste žalovaný uviedol, že odstúpil od zmluvy o obchodnom zastúpení z dôvodu nevyplatených provízií a žalobcom objednaný zájazd bol CK AZUR REIZEN uhradený prostredníctvom zápočtu vzájomných pohľadávok.

14. Podľa ust. § 741i ods. 1 Občianskeho zákonníka, cestovná kancelária zodpovedá objednávateľovi za porušenie záväzkov vyplývajúcich z uzatvorenej zmluvy bez ohľadu na to, či tieto záväzky má splniť cestovná kancelária, alebo iní dodávatelia služieb, ktoré sa poskytujú v rámci zájazdu. Objednávateľ uplatní právo na odstránenie chybne poskytnutej služby bezodkladne, a to u dodávateľa služby alebo u povereného zástupcu cestovnej kancelárie. O uplatnení tohto práva je potrebné urobiť písomný záznam v spolupráci so zástupcom cestovnej kancelárie.

15. Podľa ust. § 741i ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak nespĺní cestovná kancelária povinnosti vyplývajúce zo zmluvy alebo z tohto zákona riadne a včas, musí objednávateľ uplatniť svoje právo písomne v cestovnej kancelárii bezodkladne, najneskôr však do troch mesiacov od skončenia zájazdu, alebo v prípade, že sa zájazd neuskutočnil, odo dňa, keď sa mal zájazd skončiť podľa zmluvy, inak právo zaniká. Na uznanie nárokov pri chybne poskytnutej službe objednávateľ predloží písomný záznam urobený podľa odseku 1.

16. Podľa ust. § 741i ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak je uzatvorenie zmluvy sprostredkované inou cestovnou kanceláriou alebo cestovnou agentúrou, platia lehoty podľa odseku 2, ak si objednávateľ uplatnil svoje práva v sprostredkujúcej cestovnej kancelárii alebo v cestovnej agentúre.

17. Podľa ust. 652 ods. 1 Obchodného zákonníka, zmluvou o obchodnom zastúpení sa obchodný zástupca ako podnikateľ zaväzuje pre zastúpeného vyvíjať činnosť smerujúcu k uzatvoreniu určitého druhu zmlúv (ďalej len „obchody“) alebo dojednávať a uzatvárať obchody v mene zastúpeného a na jeho účet a zastúpený sa zaväzuje zaplatiť obchodnému zástupcovi províziu.

18. Odvolací súd vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu súvisiacej so spotrebiteľským charakterom Zmluvy o zájazde sa stotožňuje s tým, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka ako aj s úvahami odvolateľa týkajúcimi sa ochrany spotrebiteľa, čo v zásade nebolo v konaní sporné. Vo vzťahu k názoru odvolateľa, že Zmluva o zájazde nie je zmluvou o obstaraní zájazdu podľa Občianskeho zákonníka, odvolací súd poukazuje na to, že Smernicu Rady z 13. júna 1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb (pozn. smernica bola zrušená a nahradená smernicou (EÚ) 2015/2302 od 1. júla 2018) bola implementovaná do Občianskeho zákonníka v oddiele „Zmluva o obstaraní zájazdu“ a prijatím Zákona o zájazdoch. Zmluvu o obstaraní zájazdu, jej náležitosti, zodpovednosť za jej porušenie a pod. upravoval v dobe uzatvorenia Zmluvy o zájazde výlučne Občiansky zákonník v ust. § 741a a nasl. a Zákon o zájazdoch upravoval podmienky podnikania v cestovnom ruchu, služby poskytované prevádzkovateľmi cestovných kancelárií a prevádzkovateľmi cestovných agentúr a podobne. Zákon o zájazdoch upravoval zmluvu o obstaraní zájazdu v ust. § 6 s odkazom na ust. § 52 až 60 a § 741a až 741k Občianskeho zákonníka. Dôvodiac uvedenou zákonnou úpravou je nedôvodná a nelogická argumentácia žalobcu, že v prípade Zmluvy o zájazde nejde o zmluvu o obstaraní zájazdu uzatvorenú podľa ust. § 741a Občianskeho zákonníka.

19. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom odvolateľa, že cestovná agentúra smie organizovať zájazdy ako aj uzatvárať zmluvy o obstaraní zájazdu len v mene cestovnej kancelárie. V zmysle Smernice Rady z 13. júna 1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb, na ktorú poukazoval odvolateľ, vo vzťahu k objednávateľovi a zodpovednosti organizátora, resp. sprostredkovateľa bolo umožnené členským štátom, aby určili, či bude zodpovedať spotrebiteľovi organizátor a/alebo maloobchodník za riadne vysporiadanie záväzkov vyplývajúcich zo zmluvy o zájazdoch, bez ohľadu na to, či tieto záväzky majú byť splnené organizátorom a/alebo maloobchodníkom. Slovenská právna úprava vychádza pri sprostredkovaní zájazdov zo zmluvnej zodpovednosti cestovnej kancelárie (porovnaj aj ust. § 3 ods. 2 písm. d) Zákona o zájazdoch), pre ktorú iná cestovná kancelária, resp. cestovná agentúra sprostredkúva predaj zájazdov. Z takto založenej zodpovednosti cestovnej agentúry vyplýva, že za nároky vyplývajúce zo zmluvy o obstaraní zájazdu (Zmluvy o zájazde) zodpovedá práve cestovná kancelária, pre ktorú bol zájazd sprostredkovaný a nie cestovná agentúra, prípadne iný dodávateľ služby.

20. Argumentácia žalobcu citáciou nálezom ÚS SR zo dňa 07.07.2016, sp. zn. I. ÚS 75/2016-53 je síce správna, žalobca však z neho vyvodzuje nesprávny záver. Predmetom posudzovania ÚS SR bola

sťažnosť cestovnej kancelárie vo veci namietaného porušenia jej základných práv o.i. aj uznesením NS SR zo dňa 13.08.2015, sp. zn. 3Cdo 488/2015, sťažovateľ (cestovná kancelária) vystupoval v danom konaní (ktoré predchádzalo konaniu pred ÚS SR) v právnom postavení žalovaného, v ktorom sa žalobca ako objednávateľ zázjazdu domáhal od neho zaplatenia sumy 3.947 eur s príslušenstvom. Predmetná suma mala predstavovať cenu zázjazdu objednaného u sťažovateľa na základe zmluvy o obstaraní zázjazdu prostredníctvom provízneho predajcu, ktorú žalobca uhradil províznemu predajcovi. Sťažovateľ (cestovná kancelária) nezabezpečil zázjazd pre žalobcu a zaplatené peňažné prostriedky neboli žalobcovi vrátené. Súdy v danom prípade zaviazali na úhradu tejto sumy práve sťažovateľa (cestovnú kanceláriu) a nie provízneho predajcu s odôvodnením citovaným aj odvolateľom, že: „ústavný súd zdôrazňuje, že § 6 zákona o zázjazdoch s odkazom na § 52 až 60 a § 741a až 741k Občianskeho zákonníka jednoznačne deklaruje zmluvu o zázjazde za spotrebiteľskú zmluvu, ktorú nie je cestovná agentúra (provízny predajca) oprávnená uzatvoriť vo svojom mene, ale iba v mene cestovnej kancelárie (sťažovateľky), pre ktorú v danom prípade zázjazd sprostredkovala, a to bez ohľadu na práva a povinnosti vyplývajúce zo zmluvného vzťahu založeného zmluvou o províznom predaji (ktoré ani nie sú objednávateľovi známe). Zmluvným partnerom spotrebiteľa (objednávateľa) je tak cestovná kancelária ako organizátor zázjazdu, zodpovednostný vzťah preto existuje medzi cestovnou kanceláriou a objednávateľom,“ a zároveň: „Z povahy veci, z vymedzenia obsahu zmluvy o obstaraní zázjazdu podľa názoru ústavného súdu teda vyplýva, že vadné plnenie, resp. nesplnenie (neposkytnutie) dojednaných služieb zabezpečovaných aj iným subjektom (napr. na základe zmluvy o províznom predaji) je potrebné pričítať na ťarchu cestovnej kancelárie, na ktorú sa vzťahujú všetky povinnosti a obmedzenia.“ Na základe záverov ÚS SR uvedených v predmetnom náleze výkladom a contrario možno len potvrdiť názor, že zmluvným partnerom spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy o obstaraní zázjazdu (teda aj Zmluvy o zázjazde) je cestovná kancelária zodpovedajúca aj za prípadné nároky vzniknuté zo zmluvy, nie cestovná agentúra.

21. Zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu je zrejmé, že Zmluvou o zázjazde si žalobca objednal cestovný zázjazd do letoviska Hurghada v Egypte s celkovou cenou zázjazdu 1.374 eur pre dve osoby. Z časti Zmluvy o zázjazde označenej ako „ZMLUVNÉ STRANY“ vyplýva, že ju v postavení cestovnej kancelárie, resp. poriadateľa zázjazdu uzatvorila spoločnosť AZUR REIZEN Slovakia, a.s. (aktuálne CARACAL INVEST a.s.), v mene ktorej ju podpísala cestovná agentúra, resp. predajca, t.j. žalovaný. Súd prvej inštancie z Prílohy č. 4 k Zmluve o obchodnom zastúpení zároveň navyše vyvodil splnomocnenie udelené žalovanému od spoločnosti AZUR REIZEN Slovakia, a.s. (aktuálne CARACAL INVEST a.s.), aby v jej mene uzatváral s klientmi zmluvy o obstaraní zázjazdov, vydával potvrdenia o zázjazdoch, prijímal finančné plnenia zo zmlúv o obstaraní zázjazdov atď. Odvolací navyše poukazuje aj na zistenie súdu prvej inštancie plynúce z prevodného príkazu zo dňa 27.05.2016, podľa ktorého žalovaný previedol na účet cestovnej kancelárie TUT TOUR, a.s. (pôvodne AZUR REIZEN Slovakia, a.s., aktuálne CARACAL INVEST a.s.) sumu 729 eur zaplatenú žalobcom ako zálohu za zázjazd.

22. Za daného skutkového stavu je zo Zmluvy o zázjazde jednoznačne zrejmé, že ju neuzatvoril žalovaný ako cestovná kancelária, ale spoločnosť AZUR REIZEN Slovakia, a.s. (aktuálne CARACAL INVEST a.s.), v mene ktorej konal žalovaný ako cestovná agentúra. Nemožno sa teda stotožniť ani s odvolateľom deklarovaným ovplyvnením jeho ekonomického správania alebo s námietkou nekalej obchodnej praktiky. Zo Zmluvy o zázjazde je dostatočne jasná informácia pre žalobcu, a to aj keď vystupoval v pozícii spotrebiteľa, že cestovnou kanceláriou, usporiadateľom (obstarávateľom) zázjazdu je subjekt odlišný od žalovaného, ktorý vystupoval výhradne ako cestovná agentúra, t.j. len sprostredkovateľ predaja zázjazdu (predajca). Vo vzťahu k argumentácii žalobcu o neposkytnutí dostatočných informácií o ponúkanej službe, resp. informácií zodpovedajúcich realite, ktoré zapríčinilo, že urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak pri znalosti všetkých relevantných faktov neurobil, odvolací súd opätovne poukazuje na Zmluvu o zázjazde, z ktorej je zrejmé (aj z jej spodnej časti), že žalovaný vystupoval v pozícii sprostredkovateľa predaja zázjazdu (predajcu) a nie usporiadateľa (obstarávateľa) zázjazdu. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na znenie Zmluvy o zázjazde: „Zákazník týmto potvrdzuje, že mu bol odovzdaný katalóg usporiadateľa zázjazdu, ...“ ako aj: „Zmluva nadobúda účinnosť dňom písomného potvrdenia objednávky zázjazdu zo strany usporiadateľa zázjazdu a doručením objednávateľovi.“

23. Dôvodiac tak súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom, príslušnými zákonnými ustanoveniami (§ 741a Občiansky zákonník, § 3 ods. 2 písm. d) Zákona o zázjazdoch), nestotožňujúc sa s názorom žalobcu, odvolací súd dospel k záveru totožnému ako súd prvej inštancie, že Zmluvu o zázjazde uzatvorila spoločnosť AZUR REIZEN Slovakia, a.s. (aktuálne CARACAL INVEST a.s.) ako cestovná kancelária a obstarávateľ zázjazdu, v ktorej mene a na jej účet konal žalovaný v právnej pozícii cestovnej

agentúry, a z tohto dôvodu za subjekt zodpovedný voči žalobcovi za žalobou uplatnený nárok, ktorý vyplýva zo Zmluvy o zájazde, nemožno považovať žalovaného. Poukazujúc tak aj na vyššie uvedený nález ÚS SR má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie správne posúdil a vyhodnotil nedostatok pasívnej vecnej legitímácie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobcu na vrátenie ceny zájazdu (50 %) v sume 687eur.

24. Záverom odvolací súd uvádza, že námietky ohľadom nedobromyseľnosti žalovaného z dôvodov tvrdiacich zápočtov a iných ekonomických nástrojov, považuje odvolací súd za nedôvodné, nemajúce vplyv na žalobou uplatnený nárok. Za daných okolností tohto sporu spočívajúcich predovšetkým v nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, by právny vzťah plynúci aj napr. zo započítania pohľadávok medzi žalovaným a spoločnosťou AZUR REIZEN Slovakia, a.s. nemohol ovplyvniť úspech žalobcu v tomto konaní. Uvedené obdobie platí pri správnom tvrdení žalobcu, že je ako spotrebiteľ v postavení tzv. slabšej zmluvnej strany. Pokiaľ nemožno vyvodiť právnu zodpovednosť žalovaného za nároky žalobcu zo spotrebiteľskej zmluvy, nemožno právo spotrebiteľovi priznať voči žalovanému len z dôvodu tohto jeho osobitného právneho postavenia.

25. K prípadným ostatným odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

26. Na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so správnymi skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, s použitím analógie podľa ust. § 256 ods. 1 CSP v spojení s čl. 4 ods. 1 CSP, a podľa ust. § 262 ods. 1 a ust. § 396 ods. 1 CSP, vychádzajúc z toho, že žalovaný bol v odvolacom konaní vo veci samej úspešný v plnom rozsahu a žalobca zaviniel odmietnutie odvolania voči výroku I. Na základe uvedeného odvolací súd kumulatívne rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).